

SERIA ITALIENI VOL.3

ADULTS
ONLY
18+

Mândrie italiană

BRAȚ LA BRAȚ, MIRANDA ȘI CAIRO VOR DANSA
PE SCENA VIEȚII LOR. IAR LA FINALUL SERII...
MĂȘTILE TREBUIE SĂ CADĂ. ATĂT.

IVO DIMA

 ROYAL INK BOOKS

CAPITOLUL 1

Randy

16 noiembrie 2019

— Nu!

Îmi privesc tatăl, care e îmbrăcat în costumul Armani perfect, cu părul aranjat cu minuțiozitate și văd cum își încheie Rolexul la mâna stângă.

— Beatrice, o să te duci sus, o să îți pui una dintre rochiile scumpe din dulapul tău și o să încetezi să mă mai faci de râs.

Beatrice. Atât de rece, de parcă i-ar fi greață să îmi pronunțe numele. Niciodată nu mi-a spus altfel. Miranda e un nume prea banal pentru el, iar Randy e de-a dreptul scandalos, și ori de câte ori aude acest alint, Alastair se comportă ca un taur care vede roșu în fața ochilor.

Am dat greș. A câștigat alegerile, a câștigat un nou mandat și eu mi-am pecetluit soarta. Chiar am fost atât de proastă, încât să cred că am vreo șansă împotriva lui? Când el e corupt până în măduva oaselor și toți oamenii influenți ai orașului l-au susținut?

— Nu, repet cuvântul pe care îl urăște.

Mai ales când vine din gura mea.

Se întoarce cu fața la mine, cu privirea întunecată și eu rămân nemișcată, chiar dacă știu ce o să urmeze. Când se oprește în fața mea, îl sfidez cu privirea și simt cum inima îmi bate cu putere în piept.

— Te-ai dat suficient în spectacol și nu o să mă tolerez nici măcar o greșeală, mă avertizează.

Răceala din glasul său îmi trimite un fior pe șira spinării, dar nu dau înapoi. Sunt obișnuită ca senatorul Alastair Randall Webster să își descarce furia pe mine. Sunt obișnuită să fiu oaia neagră și dezamăgirea constantă a familiei.

— Nu o să mă obligi să mă căsătoresc cu Gideon, îl anunț simțind frica cum îmi încolțește în suflet când văd furia din ochii albaștri ai tatălui meu. Nu în viața asta.

Mă lovește peste obraz cu palma stângă, impactul reușind să mă trântescă la podea și simt cum pielea îmi ia foc. Înainte să mă dezmeticesc, mâna i se înfinge în părul meu și îmi smucește capul pe spate ca să îl pot privi în ochi.

— Mereu ai fost o rebelă și mi-ai forțat mâna, Beatrice, mârâie cu fața aproape de a mea. Ești fiica mea, urlă dezlănțuindu-se. Crezi că o să las toți banii pe care i-am investit în tine și în educația ta să se risipească?

— Mă doare-n cur de banii tăi!

O nouă lovitură reușește să îmi spargă buza de jos și gust sângele metalic pe vârful limbii.

— Nu s-ar zice când îți conduci Rover-ul, când îți cumperi pantofi și haine și mănânci la cele mai scumpe restaurante din orașul ăsta.

Să-l ia dracu'! Încerc să mă ridic în picioare, însă el mă ține pe loc, intensificându-și strânsoarea din șuvițele mele.

— Te vreau la petrecerea aia, cu zâmbetul pe buze și pregătită să spui „da” la orice și oricui, mârâie eliberându-mi brusc capul care îmi cade în față.

Palmele mi se lipesc de parchet și simt cum trupul îmi tremură, dar cu siguranță nu de frică. Auzind cum pașii i se

îndepărtează de livingul casei noastre, îmi lovesc pumnul de podea și înjur.

Dacă ajung la petrecerea aia, sunt terminată. Gideon o să îmi aducă aminte cât de proastă am fost ca să fac un pact cu el. Iar tata o să împingă inelul de logodnă pe degetul meu, asigurându-se că nu o să cadă niciodată de acolo, nici dacă mi-ar fi tăiat.

Îmi urăsc viața. Am trăit în umbra surorii mele, fiind dezamăgirea constantă a familiei. Fiica prea împiedicată și care nu poate lua lecții de balet, idioata cu note de opt și nouă, când sora ei era numai de zece pe linie. Rebelă care a reușit să își găsească o prietenă care nu face parte din clasa ei socială și care a abandonat-o.

Mda. Libby, prietena mea, e în Italia, bucurându-se de peisajele de acolo, iar eu mă lupt cu demonii în costume Armani.

Lacrimile îmi udă palmele și mă urăsc și mai tare pentru că sunt slabă. Pentru că încă nu accept faptul că el nu mă iubește și nu o să o facă vreodată.

— Hei, hei, nu aici!

Charlotte mă ridică de la podea, strângându-mă cu putere în brațele ei și o las să mă scoată în curtea din spate.

— Chiar știi cum să îi apeși toate butoanele, surioară, bombăne când deschide ușa de sticlă.

Mă smulg din îmbrățișarea ei și aproape mă împiedic de pietrele decorative de pe gazon. Mama le-a schimbat acum o lună și sunt absolut oribile și imense. O privesc pe sora mea, care arată ca o fiică perfectă de politician. Rochia elegantă de culoare neagră, pantofii cu toc cui și talpă roșie, bijuteriile care îi strălucesc pe tot corpul, părul tuns într-un bob care îi încadrează chipul frumos.

— Nu o să merg la petrecere, Charlotte, mârâi încercând să îmi controlez tonalitatea vocii. Știi foarte bine că asta e o logodnă, nu o petrecere prin care să își sărbătorească victoria.

Gideon Dalton l-a convins pe tatăl său să investească mai mulți bani în campania tatălui meu. Eu l-am convins că, dacă tata își pierde scaunul de senator de la Washington, o să uite de căsnicia dintre noi.

Luni de zile m-am chinuit să îl sabotez. Am creat profiluri false de Facebook și Twitter care să îl pună într-o lumină proastă pe Alastair. Apoi am contactat anonim mai multe organizații non-profit, reușind să le transmit suficiente informații cât să organizeze proteste și să îi mânjească imaginea. Am încercat tot ce am crezut că o să aibă efect și să își piardă votanții, însă cea care a pierdut am fost eu.

Iar petrecerea asta e doar calea prin care o să fiu întemnițată pe viață alături de un bărbat pe care-l urăsc din tot sufletul.

— Rămâi acasă, aud vocea surorii mele care reușește să mă scoată din gânduri.

O analizez cu atenție și remarc cât e de pierdută în planurile pe care și le face în creierul ăla mare al ei.

— O să inventez o scuză care o să te salveze în seara asta, oftează privindu-și telefonul.

— Și mâine?

Mă ia de mână, strângându-mi degetele cu putere și mă încurajează cu un zâmbet larg.

— Știi foarte bine că nu o să te las singură, surioară. Până la final? mă întrebă rostind promisiunea noastră de a fi una lângă cealaltă.

— Până la final, zâmbesc și o las să mă îmbrățișeze.

Îmi ascund nasul în părul său moale, inspirându-i parfumul dulce și mă abțin să nu plâng. Mă sărută pe obraz înainte să plece și îmi doresc să o țin lângă mine, să mă învelească în coconul ei protector și să mă țină departe de colții lupului. O urmăresc cum dispare în spatele ușilor de sticlă și oftez cu putere, apropiindu-mă de piscină.

IVO DIMA

SERIA ITALIENI VOL. 3 MÂNDRIE ITALIANĂ

CÂND ȘI-A DAT SEAMA CĂ VIAȚA ESTE DOAR UN BAL MASCAT, CAIRO AMBROSSI A ALES SĂ POARTE CEA MAI FRUMOASĂ MASCĂ - NEGRĂ, EXACT CA TĂCIUNII CARE ÎNCĂ ÎI ARD ÎN PIEPT, ȘI CU FIRIȘOARE AURII PRECUM SCÂNTEILE CARE MAI TROSNESC DIN CÂND ÎN CÂND.

FOCUL LUI E ALIMENTAT DE DORINȚA INFINITĂ DE RĂZBUNARE, IAR MÂNDRIA NU ÎI PERMITE SĂ ÎȘI LASE CHIPUL LA VEDERE. CREDE CĂ ȘI-A GĂSIT MENIREA, ȘI SĂ FIE UN NEBUN ÎNTR-O LUME NEBUNĂ NU SUNĂ DELOC RĂU ATUNCI CÂND DANSEZI DE UNUL SINGUR.

ÎNSĂ NIMENI NU MERGE LA BAL NEÎNSOȚIT. CU ATÂT MAI PUȚIN UN BĂRBAT CARE SE HRĂNEȘTE ZILNIC CU ILUZII ȘI FACE DIN ASTA O ADEVĂRATĂ ARTĂ.

PARTENERA SA POARTĂ O MASCĂ VENEȚIANĂ - CU APLICAȚII DE CATIFEA ÎN TONURI DE ROȘU, LA FEL CA SÂNGELE CARE I S-A SCURS DIN INIMĂ DE FIECARE DATĂ CÂND OAMENII CARE AR FI TREBUIT SĂ O PROTEJEZE AU RĂNIT-O.

ROYAL INK BOOKS

